

17de zondag door jaar B

Joh. 6, 1-15

Wonderen, broeders en zusters in Christus, spreken nog altijd tot de verbeelding. Dat is altijd al zo geweest, maar in onze tijd, waarin veel mensen sensatie en spektakel zoeken, misschien nog wel meer, ook al zeggen de meesten dat ze niet in wonderen geloven. Programma's waar spectaculaire genezingen plaatsvinden, worden druk bezocht en de genezer wordt door sommigen al snel als een meester of meesteres, een goeroe beschouwd. De reactie van het publiek in het evangelie van vandaag, na de zogenaamde wonderbare broodvermenigvuldiging, lijkt hier een beetje op. Ze willen zich van Jezus meester maken en Hem tot koning uitroepen. Een koning dan die wel eens even een einde zal maken aan alle problemen van hun tijd, bijvoorbeeld aan de bezetting door de Romeinen.

Het evangelie maakt duidelijk dat Jezus daar niet voor kiest. Integendeel: hij ontvlucht dit en trekt zich terug in het gebergte om alleen te zijn.

Het wonderverhaal dat Johannes vertelt beoogt iets heel anders. Het begint met de opmerking dat een menigte Jezus volgt omdat Hij tekenen van genezing had gedaan. Het lijkt er dus al op dat de mensen Hem ook volgen vanwege de sensatie. Maar Jezus gaat de berg op. Met deze berg wordt, net als in de Bergrede van Mattheüs, een plaats bedoeld van Godsontmoeting.

Er staat dus inderdaad iets bijzonders te gebeuren, maar niet het spektakel dat de mensen verwachten. Een van de leerlingen, Andreas, merkt op dat er vijf gerstebroden zijn en twee vissen, en dat dat veel te weinig is voor zo'n massa mensen. Die gerstebroden zagen we ook al in de eerste lezing waar de profeet Elisa twintig gerstebroden moet verdelen onder honderd man. Jezus wil vijf gerstebroden en twee vissen verdelen over vijfduizend man. Johannes wil daarmee zeggen: hier treedt een profeet op die groter is dan Elisa. De vijf gerstebroden symboliseren de vijf boeken van de Torah, dat wil zeggen de belangrijkste woorden van God. Hier wordt het woord Gods dus uitgedeeld. De twee vissen (de vis was het symbool dat de eerste christenen gebruikten om de verzen Christus mee aan te duiden) maken het getal zeven vol: het heilige getal, het getal van de voltooiing van het leven.

Vervolgens begint Jezus een dankgebed uit te spreken. Een ritueel uit zijn eigen joodse traditie, dat wij bewaard hebben in onze eucharistieviering. Het gaat hier dus niet in de eerste plaats om eten, maar om te danken voor wat we hebben, ook als dat veel te weinig lijkt!

En als iedereen dan verzadigd is en er nog meer over is dan er in het begin was, zijn de mensen ook inderdaad dankbaar. Alleen begrijpen ze Jezus verkeerd. Ze willen een koning, een politiek leider van Hem maken, eigenlijk dus een soort afgod. Ze willen Hem bezitten. En dat is precies het tegenovergestelde van wat

Jezus wil. Johannes wil met het wonderverhaal uitbeelden dat Jezus zichzelf wegschenkt; zichzelf uitdeelt en iedereen erin laat delen. Jezus laat daarin zien: de bestemming van de mens: zichzelf uitdelen in liefde aan iedereen, zonder onderscheid. En uiteindelijk weten we allemaal dat het enige dat zich vermenigvuldigt door het te delen de liefde is. Dat is het grootste wonder. Amen.

Jan van de Laar, pastor